

Az Uzsoki régen és ma

(A Középkolai Leánykollégium egykori lakójának és jelenleg is itt élő unokahúgának tapasztalatai)

Különös és egyben szívet melengető dolog egy kollégium életében, mikor egy régi lakó hozzátartozója évtizedekkel később ugyanazt az intézményt választja „otthonául”. Az Uzsoki utcai Leánykollégium egy régi és egy jelenlegi lakója (akik nem melleleg közeli rokonok) hasonlította össze az egykori és a mai hangulatot, néhány emlék, benyomás felvillantásával. Egyik diákunk nagynénje a hatvanas években szintén e falak között élt, felemelőnek nevezte azt az érzést, mikor újra beléphetett ifjú éveinek egyik fontos színhelyére. Emlékeit idézve nem hallgatta el a kényelmetlenségeket, de többnyire pozitív emlékei voltak a kollégiumról, egykori szobatársaival több tíz év múltán is tartják a kapcsolatot, öt évente találkoznak, hiszen ahogy ő fogalmazott „a társaság összekovácsolódott”. Úgy látja, mára sok minden megváltozott, az átépítések után tágasabb, szellősebb lett az épület, több tér jut a diákoknak, de a hely hangulata, a régi falakból áradó atmoszféra a régi maradt: „A kollégiumban minden megváltozott, talán a hangulata maradt a régi. A belső átépítés során minden sok minden megváltozott, van könyvtár, társalgó, tanulószoba, amiről mi csak álmodtunk.”

Unokahúga, Bella (aki három éve a ház lakója) is felidézi első találkozását az épülettel: „Amikor először megpillantottam a kastélyra emlékeztető épületet, teljesen elámultam. Így is kinézhet egy kollégium? A tiszta környezet, kulturált fürdőszoba és étkező és a kedves tanárok biztosítottak róla, hogy itt a legjobb helyen vagyok.” Bella kedvesen idézi fel nevelőtanárai szakmai és emberi segítségét, odafigyelését: „Nagyon nehéz váltás volt számomra, hogy kollégista lettem. Sok rossz jegyem született kilencedik első félévében. A leginkább kétségbeejtő mégis a biológia volt, ahol

legalább négy darab egyesem lett, így elkezdtem járni korrepetálásra Márti nénihez. Pár órát töltöttem vele és drasztikusan megváltoztak a jegyeim, onnantól kezdve szinte csak ötösöm volt, sokat jelentett ez a sok segítség. A másik emlékezetes pillanat tavaly történt. Rendkívül fárasztó volt mindenhol helyt állni, gyakran este tíz után volt csak időm házit írni. Egyik este már nagyon fáradt voltam, de másnapra egy kidolgozott feladatsort kellett leadni matekból. Odajött hozzám Zsuzsa néni, és kb. fél tizenkettőig segített végigmenni az összes feladaton. Sokat jelentett, hogy ilyen későn is segített nekem, és nem engedte el a kezemet.”

Bár az épületben, az elrendezésben, a berendezésekben sok minden változott, megújult, úgy tűnik, az intézmény meg tudta őrizni erényeit, sajátos hangulatát és olyan hely maradt, ahol jó lenni, ahová jó visszajárni. A két, különböző generációt képviselő lakónak köszönjük az együttműködést, és tapasztalataik, élményeik megosztását!

Kolozsi Orsolya

